

lægning, Kloakker eller hvad det nu maatte være. Men den til Grund liggende Betragtning har i al sin Almindelighed været den, at da den paagældende Sagfører har sin Indtægt i vedkommende Kommune, skal den ogsaa have en vis Part af Skatten. Nu har man stillet et Underændringsforslag, som gaar ud paa, at der for de Personers Vedkommende, som ere ansatte i Kommunens Tjeneste, men som bo udenfor Kommunen, kun skal svares Erhvervsskat, naar Indkomsten er over 2,500 Kr., og da kun af den Del af Indkomsten i Erhvervskommunen, som overstiger 2,500 Kr. Hvis altsaa en Sagfører bor udenfor en Købstadkommune, men har Kontor i denne, og hvis han har en Indtægt af, skulle vi sige 8,000 Kr., udelukkende af sin Sagførervirksomhed, vil han komme til at svare Erhvervsskat af samtlige 8,000, men hvis det er en kommunal Tjenestemand, der er ansat i Købstadkommunen, men ligeledes bor udenfor den, som ogsaa har en Indkomst paa 8,000, skal der af disse 8,000 fradrages 2,500 og kun svares Erhvervsskat af de tilbageværende 5,500. Det bliver ikke let at begrunde denne forskellige Fremgangsmaade, og jeg er noget bange for, at det ender med, at vi skulle tage 2,500 Kr. fra i al Erhvervsindkomst, og det er ikke just den Vej, man har tilsigtet at gaa.

Man har indrømmet baade her i Tinget ved Vedtagelsen i Fjor, i Kommissionen og for Resten ogsaa i Udvalget, at Erhvervskommunen i Virkeligheden nu faar en for ringe Part af Skatten, og saa har Flertallet fundet, at det var et noget stort Spring, det, der foresloges af Kommissionen og Ministeriet, og at det — og det kan der være noget i — af Opholdskommunen vilde føles som et stort Tab, og saa har man taget dette Fradrag paa 2,500 Kr. Jeg indrømmer, at det er et Mellemstandpunkt. Det er en Imødekommen overfor de Krav og Ønsker, som Repræsentanterne for de Kommuner, som ligge udenfor Købstadkommunerne, og som jeg maaske kan kalde Opholdskommunerne, have haft Lejlighed til at fremsætte baade i de Andragender, som ere anførte i Betænkningen, og ved Deputationer saavel til Udvalget som til mig. Jeg forstaaer godt denne Imødekommen, og jeg skal, som sagt, ikke modsætte mig den, men jeg skal dog gøre opmærksom paa den Fare, der ligger i at begynde her at indføre noget, som i Virkeligheden ikke kan begrundes som værende noget særskilt for disse Personer, men som ogsaa kan anfø-

res for de øvrige Personer, der i Henhold til den gældende Lov skulle svare Erhvervsskat af hele Indkomsten. Saa kan man risikere at ende med at maatte fradrage i alle Erhvervsindkomster et saadant Beløb, og jeg er ikke sikker paa, at det vil være fuldt forsvarligt. Det kan jo være, at den offentlige Mening kan være saa stærk, at man i Stedet for at gaa den Vej vil gaa en anden Vej og, naar vi have haft dette i nogle Aar, vil gaa over til at tage Erhvervsskat af al Erhvervsindkomst saavel for deres Vedkommende, som ere ansatte i Kommunens Tjeneste, som for deres Vedkommende, der som Sagførere eller Læger have en Indkomst, der falder i Kommunen, medens de selv bo udenfor. Jeg har ment at burde gøre opmærksom paa de Betæneligheder, jeg har haft, men jeg skal, som sagt, ikke stærkt modsætte mig Forslaget. Jeg forstaaer saa udmærket godt, at man har ment, at der var Grund til at imødekomme de stærke Ønsker fra Opholdskommunerne, der ville lide et Tab i de Indkomster, de have for Tiden, derved, at det nu kræves, at andre Skatteborgere blive dragne ind under Erhvervsbeskatningen.

Den ærede Ordfører henledede Opmærksomheden paa de Forhandlinger, der have været førte i Udvalget ogsaa sammen med mig om at naa til en Ordning angaaende Forholdene mellem København og Frederiksberg og mellem Københavns og Nabokommunerne, og han henstillede, at det blev gjort til Genstand for Overvejelse og eventuelt for en ny Ordning. Jeg skal gerne modtage denne Henstilling og forsøge, om der her er Mulighed for en Ordning. Naturligvis vil det mest rationelle efter min Opfattelse være at indlemme navnlig Frederiksberg i København. Dette at have — jeg kan vel ikke sige midt i Byen, men i Virkeligheden inde i Byen — liggende en Kommune for sig selv er irrationelt. Man kan lave, hvilke Kunster man vil med Hensyn til Erhvervsbeskatningen, saa vil der dog altid findes adskillige Punkter, hvor den Form, man har valgt, er uretfærdig. Om der kan naas en saadan Overenskomst for Frederiksbergs Vedkommende, er det mig ikke muligt at sige, men jeg skal gerne medvirke dertil. For Nabokommunernes Vedkommende kan der ikke være Tale om hele Kommunen, hvad man vil se, hvis man f. Eks. tænker paa Hellerup, der ligger i Gentofte—Ordrup Kommune, der vel ikke helt er en Landkommune, men dog har et saadant landkommunalt Præg, at man ikke saadan uden videre kan sige, at